

Ν. ΠΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδελφον Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις, * (συνέχ). — Πέτρον Δελκούρ:
Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μετάφρασις Π. Σ. (συνέχεια). — Ἀλβέρτου
Δελπί: ΤΟ ΡΟΔΟΝ, μετάφρασις Ἀναστασίας Ἀραβανῆ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ :

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΕ'

Ὁ Λουβέν ἐπανῆλθε μόλις τὴν ἐσπέραν.

— Διάβολε ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ὅστις ἤρχισε νὰ στενοχωρῆται, ἀρκετὰ ἔλλειψε.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν ἔχασα τὸν καιρὸ μου, ὑπέλαβεν ὁ Λουβέν.

Καὶ διηγῆθη τῷ Λαυρεντίῳ τί ἔπραξε παρὰ τῷ Σαμουήλ Ριχάρ.

Οὗτος τὸν ἐδέχθη ὡς ἀρχαῖον πελάτην καὶ σύντροφον. Μανθάνων ὅτι πρόκειται περὶ κλοπῆς τοῦ Σουσαῖ ἐμειδίασε· δὲν ἠγάπα τὸν Σουσαῖ, ὅστις ἐσχάτως πληρώων αὐτῷ χρέος τι τοῦ Ἐμερῦ, τὸν ἀπεκάλεσε βρωμερόν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἐμερῦ συνεφώνησεν ὅτι ἦτο πλήρης ἐλαττωμάτων, ἐκλελυμένος, χαρτοπαίκτης, κατὰ χρεως, συνδεδεμένος μετὰ τινος ἐρωμένης, ἥτις σκανδαλωδῶς ἀπεγύμνου αὐτόν... ὤφειλεν εἰς τὸν Σαμουήλ τεσσαράκοντα περίπου χιλιάδας φράγκων, ἀλλ' οὐδὲν γραμματίον ἔληγε τὴν τριακοστήν. Θὰ κατάρθου οὐχ ἦττον νὰ ἔχη λήξεις κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην : Α' ἄναννεῶν εἰς τὴν ἡμερομηνίαν ἐκείνην τὰ παλαιὰ γραμματία, Β' δανειζὼν αὐτὸν ἐτέρας δέκα χιλιάδας φράγκων, ἄς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν τῷ ἐζήτει, ἀρκεῖ τὰ γραμματία νὰ φέρωσι τὴν ὑπογραφήν τοῦ Λεφόρ.

— Ποῖος εἶνε αὐτός ὁ Λεφόρ ;

— Ἐνας μικρομεσίτης.

— Ἀλλ' οἱ μεστῆται δὲν ὑπογράφου συναλλάγματα.

— Μὰ δι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ζητεῖ αὐτὴ τὴν ὑπογραφήν. Ἐπειδὴ ὁ Ἐμερῦ δὲν θὰ ἔμπορῆ νὰ τὴν λάβῃ αὐτὴ τὴν ὑπογραφήν, θὰ τὴν πλαστογραφῆσῃ ! Τώρα καταλαβαίνεις τί θὰ γείνη : τὴν τριακοστήν Ἰουνίου ὁ Σαμουήλ θὰ κάμῃ πῶς ἔχει ἀμφιβολία καὶ θὰ ὑπάγῃ νὰ εὔρῃ τὸν Λεφόρ : « Εἶνε δικῆσας αὐτὴ ἡ ὑπογραφή ; » θὰ τὸν ῥωτήσῃ. Ὁ Λεφόρ θὰ ἀπορήσῃ καὶ θὰ θυμώσῃ... — Ποῖος τὸ ἔκαμε αὐτό ; — Ὁ Ἐμερῦ Σουσαῖ. — « ὦ ! τὸν ἄθλιον. » — « Θὰ τὰ πάγω εἰς τὴν ἀνάκρισι τὰ συναλλάγματα, » θὰ εἴπῃ ὁ Σαμουήλ. Ἀλλὰ ὁ Λεφόρ γνωρίζει τοὺς Σουσαῖ ὁ πατέρας εἶνε πελάτης του καὶ ὑπέρπλουτος καὶ θὰ πληρώσῃ. Ὁ Σαμουήλ θὰ ἀρνηθῇ. — « Ὁχι, θὰ πῆ, πρέπει νὰ τιμωρηθῇ ἡ ἀτιμία ! ». Φεύγει ἀμέσως. Ὁ Λεφόρ τρέχει εἰς τοῦ Σουσαῖ καὶ δὲν βρῖσκει κανένα ! Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα καὶ ἡ ἀδελφὴ θὰ εἶνε εἰς τὴν ἐξοχὴ τους εἰς Πυτώ. Ὁ χαριτωμένος Ἐμερῦ εἶνε εἰς τὴν πολυαγαπημένην του ὁδὸς Κολιζέ, ἕνδεκα. Ὁ Λεφόρ τρέχει εἰς τὴν ὁδὸν Κολιζέ. Ἐρχονται εἰς ἐξηγήσεις :

Ὁ Ἐμερῦ συγχίζεται, φοβεῖται πῶς θὰ τὸν φυλακίσουν. Ποῦ νὰ φύγῃ ; ποῦ νὰ κρυφθῇ ; ... Αἱ ! διάβολε ! εἰς τὸ σπίτι τοῦ πατέρα, ποῦ ἔξουρον πῶς δὲν πηγαίνει κάμποσο καιρὸν καὶ ποῦ δὲν θὰ πάγουν νὰ τὸν ζητήσουν· θὰ περάσῃ ἐκεῖ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἄλλην ἡμέρα θὰ εἰδοποιήσῃ...

— Πιστεύεις, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ὅτι ἡ ἰδέα αὕτη θὰ ἐπέλθῃ εἰς τὸν Ἐμερῦ ;

— Ναί, ἀφοῦ μάλιστα θὰ ἦνε καὶ κάποιος νὰ τοῦ τὸ εἴπῃ.

— Ποῖος ;

— Σὺ.

Τοῦτο ἦτο ὄντως τὸ ἔργον, ὅπερ ἔδει ν' ἀναλάβῃ ὁ Λαυρέντιος, νὰ συνδεθῇ δηλονότι μετὰ τοῦ Ἐμερῦ, νὰ παραφυλάττῃ αὐτόν, νὰ τὸν διευθύνῃ. Ὁ Λαυρέντιος παραδέχθη· ἀλλ' εἶχεν ἀνάγκην χρημάτων.

— Ἐχω, εἶπεν ὁ Λουβέν· μοῦ ἔμεναν ἕξ χιλιάδαις εἰς τοῦ Σαμουήλ καὶ μοῦ ταῖς ἔδωκε.

— Ἀλλ' εἶνε ὀλίγα.

— Ὅθ φθάσουν, εἶπεν ὁ Λουβέν· καὶ ἂν δὲν φθάνουν ὁ Σαμουήλ θὰ μοῦ δώσῃ ἔμπρὸς χρήματα, ἀφοῦ εἶνε διὰ τέτοια ἐπιχειροῦσι ποῦ ἔχει συμφέρο.

Ἐπρεπε πρὸς τοῦτοις ὁ Λαυρέντιος ν' ἀφήσῃ τὸ δωμάτιον τῆς ὁδοῦ Προαστείου Ποασονιέ.

— Ἀπὸ σήμερα, εἶπεν ὁ Λουβέν, ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ, θὰ σοῦ νοικιάσω μιὰ εὐμορφη κατοικία, πλησίον εἰς τὴν ὁδὸν Κολιζέ.

— Καὶ ἐνδύματα ; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, διότι αὐτὰ τὰ ὁποῖα φορῶ δὲν εἶνε ἐνδύματα κομψοῦ νεανίου.

— Ἀλήθεια, ὑπέλαβεν ὁ Λουβέν, πρέπει νὰ τ' ἀλλάξῃς... Ἐχω ὅ,τι σοῦ χρειάζεταιται...

Ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον, ἐφάνη δισταζών, μεθ' ὃ εἶπε :

— Ναί, ἢμπορῶ νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς σέ.

— Διάβολε ! ὅπως θέλῃς... Μοὶ εἶνε ἀδιάφορον... Διατί αὐτὴ ἡ σκέψις ;

— Δὲν ἔκαμα ἀκόμη διὰ κανένα ἐκεῖνο ποῦ θὰ κάμω διὰ σέ.

— Μπᾶ ! τί θὰ κάμῃς ; με ἐμβάλλεις εἰς ἀμηχανίαν, γέρω-ξεκουτιάρα.

— Ὁχι, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβέν, οὔτε διὰ τὸν Δακολάρ... διότι δι' ἐκεῖνον ἦττον νύκτα... καὶ δὲν ἐγνώριζε τὸ μέρος... Ἀλλὰ σὺ... ἡμέρα... Μὰ ἄς εἶνε, μεταξύ μας, δὲν ὑπάρχει φόβος. Ἀλήθεια ;

— Συμφωνῶ... Θέλω μόνον τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος.

— Ὁ σὺ τὸ λύσω σέ λιγάκι.

Κατῆλθον καὶ ἔλαβον ἀγοραῖον ὄχημα.

— Ὁδὸς Βιτρούβ, εἶπεν ὁ Λουβέν πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην.

Ἀφοῦ δὲ τὸ ὄχημα ἐξεκίνησεν, εἶπεν εἰς τὸν Λαυρέντιον :

— Βλέπεις, ἀνεψιέ μου, σὲ πηγαίνω εἰς τὴν ἀποθήκην μου... Πρόσεξε μὴν εἰπῆς εἰς κανένα τίποτε.

Εἰς τὴν πλατείαν τῆς Βαστίλλης διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σταματήσῃ.

Κατῆλθε τῆς ἀμάξης, εἰσῆλθεν ἐν τινι

καταστήματι καὶ ἐπανῆλθε μετὰ μίαν στιγμὴν μετὰ κανίστρου πλήρους ποτῶν.

— Μ' αὐτό, εἶπεν εἰς τὸν Λαυρέντιον, θὰ σοῦ κάμω τὰ μουσαφιρίκια.

Ἐπανελάβον τὴν πορείαν αὐτῶν, ἠκολούθησαν ἐπὶ μικρὸν τὸ βουλευτάρτον Σορόν καὶ διήλθον διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἐνώσεως ἐνώπιον τοῦ χαρτοπαίκτης ἐνθα ὁ Λουβέν, ὁ Δακολάρ, ὁ Φραγκίσκος Οὐσδάλ καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς συμμορίας συνηθροίζοντο κατὰ προτίμησιν.

— Οἱ βλάκες ! εἶπεν ὁ Λουβέν, τρομάρα τοὺς πιάνει νὰ ξανάθουν. Ἡ φυλάκισίς μου τοὺς ἔκαμε νὰ τὰ χάσουν. Εἶπα ὅμως τοῦ ἀφεντικοῦ νὰ τοὺς εἴπῃ νὰ μὴ φοβοῦνται καὶ πῶς ὁ γέρω-Λουβέν εἶνε ἐλεύθερος.

Τὸ ὄχημα εἰσῆλθεν εἰς ἐγκαρσίαν μικρὰν ὁδὸν, ἠκολούθησεν ἐπ' ὀλίγον τὴν ἀρχαίαν πάροδον Κυρίας καὶ ἔφθασεν εἰς τινὰ ὁδὸν πλησίον τῶν ὀχυρωμάτων.

Ὁ Λουβέν ἀπέπεμψε τὸ ὄχημα καὶ προεχώρησε πεζῇ ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ μετὰ τοῦ Λαυρεντίου. Μετ' ὀλίγον ἔφθασαν πρὸ τοῦ κιγκλιδωτοῦ μικροῦ κήπου, προηγούμενου οἰκίσκου, κατοικουμένου ὑπὸ ἐντίμων ἐργατῶν, τῶν συζύγων Σωνιέ. Ἐν τῷ οἰκίσκῳ τούτῳ εἶχεν ἐνοικιάσει δωμάτιον, ἐν ᾧ αὐτὸς μόνος εἰσῆρχετο καὶ ἐνθα σπανίως μετέβαινε. Ὑπὸ τοῦ Σωνιέ ἐνομιζετο ὡς ἔμπορος οἴνων καὶ ποτῶν προερχομένων ἐκ λαθρεμπορίου.

Παρουσίασε τὸν Λαυρέντιον εἰς ἓνα τῶν συνεταίρων του.

— Νά, κύρ Σωνιέ, μερικαὶς μποτίλιας ποῦ ταῖς πέρασε ἡμέρα μεσημέρι ἔμπρὸς εἰς τοὺς τελωνοφύλακας, χωρὶς νὰ τὸν νοιώσουν.

Ἐπιὸν ἐν ποτήριον, μεθ' ὃ ὁ Λουβέν ὠδήγησε τὸν δῆθεν συνεταῖρόν του εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον, ὃ εἶχεν ἐνοικιάσει καὶ εἰς ὃ εἶχεν ἔλθει πρὸ δύο ἡμερῶν.

Ἀφοῦ μετὰ προσοχῆς ἔκλεισε τὴν θύραν, τῷ ἔδειξε μέγα κιβώτιον πλήρες ἀντικειμένων, ὁμοίων πρὸς ἐκεῖνα, ἅτινα τὴν προτεραίαν εἶχε φέρει εἰς τὴν ὁδὸν Προαστείου Ποασονιέ.

— Νὰ τὰ ἐργαλεῖά μας, εἶπε μεθ' ὑπερηφανείας.

Καὶ ἤρξατο ἐξάγων αὐτὰ καὶ ἐξηγῶν τῷ Λαυρεντίῳ τὴν χρῆσιν ἐνὸς ἐκάστου.

— Αὐτό, ἔλεγε, μοῦ ἐχρησίμευσεν εἰς τὴν δεῖνα ἐπιχείρησι, αὐτό εἰς τὴν ἄλλη...

Ὁ Λαυρέντιος προσεποιεῖτο ὕψος ἀνθρώπου προσέχοντος νὰ ἐπωφεληθῇ τοῦ δεδομένου μαθήματος.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Λουβέν, χάνομε τὸν καιρὸ μας ἐδῶ ἔχομε ὅ,τι μας χρειάζεταιται ἐκεῖ κάτω· τώρα θὰ φρονισομε διὰ τὰ ρούχα...

Ἐξήγαγεν ἕκ τινος ἱματιοθήκης ἄπειρα ἐνδύματα, ἐξ ὧν ἤρξατο ἐκλέγων.

— Νά, εἶπε, δοκίμασε αὐτό.

Ὁ Λαυρέντιος ὑπακούων ἤρξατο ἀλάσων τὰ ἐνδύματα, ἅτινα ἐφόρει δι' ἐκείνων, ἅτινα τῷ παρουσίασεν ὁ Λουβέν.

— Μὰ τὴν πίστι μου, νομίζει κανεὶς πῶς αὐτὸ τὸ πανταλόνι ἐκόπηκε διὰ σένα... Μὰ καὶ τὸ παλτό... περίφημα. Ἐχετε τὸ ἴδιο ἀνάστημα.

— Τὸ ἴδιο ἀνάστημα... μὲ ποῖον; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Μπα! ἔμπορῶ νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ... μὲ τὸν Δακολάρ.

— Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Δακολάρ; Εἶπες καὶ ἄλλοτε τὸ ὄνομα αὐτό. Θὰ εἶνε ὁ συντάειρός σου εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ Βιλζοῦφ.

— Ναί... καὶ εἰς τὴν ἐπιχείρησιν Δαλισιέ.

Ἄφνης ἐσπίπασεν.

— Καὶ αὐτὰ τὰ ἐνδύματα εἶνε τοῦ Δακολάρ; ἠρώτησε.

— Βέβαια. Καὶ μάλιστα ἔγειναν ἐπίτηδες δι' αὐτὴν τὴν δουλειὰ τοῦ Δαλισιέ... Τὰ ἐφοροῦσε.

— Ἄθλιε! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος ἀδυνατῶν νὰ συγκρατηθῇ.

— Πῶς! ἄθλιε...

— Ναί, μοὶ δίδεις τὰ ἐνδύματα αὐτὰ αἵματωμένα... μὲ τὸ αἷμα τῆς... ὦ! εἶνε φοβερόν!

Ἄφνης ἐσπίπασεν, ἀναλογισθεὶς τὴν ἀφροσύνην του. Ὁ Λουβὲν ἠτένιζεν αὐτὸν ἐκπληκτός.

— Ναί, εἶνε φοβερόν! ἐξηκολούθησε. Θέλεις νὰ μὲ καταστρέψῃς, νὰ μὲ συλλάβουν ἅμα ἐξέλθω εἰς τὸν δρόμον.

— Πῶς! νὰ σὲ συλλάβουν;

— Διάβολε! μὲ τὰ αἵματωμένα αὐτὰ ἐνδύματα.

— ὦ! ἡσύχασε, τὰ ἔπλυνα ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Δὲν σημαίνει, δὲν τὰ θέλω.

— Σοῦ ξαναλέγω νὰ μὴ φοβάσαι, ἀλλὰ τέλος πάντων ἄν...

— Δός μου ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐφόρου, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἀπεκδυόμενος, αὐτὰ μοῦ καίουν τὸ δέρμα. Ἄ! αὐτὴ εἶνε ἡ φρόνησίς σου. Εὐχαριστῶ!

Ὁ Λουβὲν ἤρξατο δικαιολογούμενος.

— Δὲν πειράζει, εἶπεν, ἀφοῦ δὲν θέλῃς αὐτὰ, πηγαίνομε εἰς τὸ ἱματιοφυλάκιον.

Ἐτακτοποίησε τὰ πάντα καὶ ἐξῆλθε μετὰ τοῦ Λαυρεντίου διὰ τῆς ὁδοῦ Βιτρούβ.

17

Τὸ ἱματιοφυλάκιον, περὶ οὗ ὠμίλησεν ὁ Λουβὲν, ἦν σκοτεινὸν καὶ χαμηλὸν κατὰστημα, διευθυνόμενον ὑπὸ τινος γυναικὸς Σανοᾶς. Ὁ οἶκος Σανοᾶς ἦτο εἰδικὸς διὰ τὴν πώλησιν καὶ ἐνοικίασιν ἐνδυμάτων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ κλοπῆς προερχομένων. Ἐκεῖ μετῆμιέζετο τις πρὸ ἢ μετὰ τινὰ ἐγκλημάτικὴν πράξιν. Ἐν τινὶ δίκῃ, ὁ εἰσαγγελεὺς ἐπεκάλεσε τὸ κατὰστημα τοῦτο τὸ ἱματιοφυλάκιον τοῦ ἐγκλήματος ἢ λέξις ἱματιοφυλάκιον ἤρσεν εἰς τὴν κυρίαν Σανοᾶς καὶ παρεδέχθη αὐτήν.

Μόλις εἰσῆλθον ἐν αὐτῷ, ὁ Λουβὲν προεχώρησε πρὸς τὸ γραφεῖον, πρὸ τοῦ ὁποίου ἵστατο ἡ διευθύντρια, ἐξηκοντούτης βάνουσος γυνῆ, ἔχουσα τὸ πρόσωπον πλήρες τριχῶν ὡς ἀνὴρ.

Ἄμα ἰδοῦσα τὸν Λουβὲν ἐμειδίασεν ἐπιχαρίτως.

— Εἶσαι τοῦ λόγου σου, χαριτωμένε μου; τῷ εἶπε. Τί ἀγαπᾷς;

— Θέλω νὰ μοῦ ἴδῃς αὐτὸ τὸ παλληκάρι, μὰ κατὰ πῶς πρέπει, τῆς τελευταίας μύδας.

Ἡ ἔμπορος ἠτένισε τὸν Λαυρέντιον.

— Καὶ ἐγγυᾶσαι δι' αὐτὸν τὸν λοιμοκοντόρο;

— Καθὼς δι' ἐμὲ τὸν ἴδιο...

— Ἀρκεῖ. Περᾶστε μέσα. Ὁ Μιχαὴλ θὰ σᾶς ὑπηρετήσῃ.

Ὁ Μιχαὴλ παρουσίασεν αὐτοῖς τὰς ὠραιότερας ἐνδυμασίας, πάσας βεβαίως ἐκ κλοπῆς προερχομένας.

— Αὐτό, ἔλεγεν, εἶνε ὀλίγον παρημελημένον, ἀλλ' εἶνε κατάλληλον δι' ἐξοχὴν... Ἴδου ἐν ἄλλο καλλίτερον διὰ τὴν πόλιν... Αὐτὸ ἴσως εἶνε πολὺ σοβαρὸν διὰ νέον ἄνδρα... Ἴδου ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἔγεινε τοῦ συρμού, τὸ παρελθὸν θέρος, ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Βουρζύ, εἶνε πάντοτε καινούργες.

Ὁ Λαυρέντιος ἐξέλεξε τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐνδυμα, πεπεισμένος ὅτι θὰ ἐφόρει ἐνδυμασίαν κλαπεῖσαν τοῦ κυρίου δὲ Βουρζύ.

Τῆς ἀμφιέσεως τελεσεθείσης, ὁ Λουβὲν ἔμεινεν ἐκστατικὸς διακρυφύτων ὅτι ὁ Λαυρέντιος εἶχε τὸ ὕψος τελείου εὐγενοῦς. Καὶ αὐτὸς δὲ ἐπρομηθεύθη μακρὰν μέλαιναν ρεδιγκόταν.

— Τώρα ἄς φύγομε, εἶπε.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχοντο, ὄχημα ἔστη ἐν τῇ θύρᾳ καὶ ἄνθρωπός τις, πεντηκοντούτης περιήτου, μὲ δραστηρίαν καὶ ἀρρενωπὴν τὴν φυσιογνωμίαν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατὰστημα.

Ὁ Λουβὲν καὶ αὐτὸς ἀνεγνωρίσθησαν καὶ ἀνεσκήρτησαν.

— Εἶσαι σύ, Ταντέν; εἶπεν ὁ νεολογὸν συνοφρουόμενος πῶς γίνεται τοῦτο... Μοὶ εἶπον ὅτι σὲ συνέλαβον.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Λουβὲν, ἀλλὰ κατάρθωσα νὰ μὲ ἀπολύσουν πρὸ δύο ἡμερῶν.

Καὶ λαθὼν κατ' ἰδίαν εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ κατὰστηματος τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὠμίλησεν αὐτῷ χαμηλοφῶνως ἔφαινετο ὡς εἰ ἐζήτηι τι, ὅπερ ἐκεῖνος τῷ ἠρνεῖτο. Τέλος ἀμφότεροι ἔστρεψαν τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Λαυρεντίου καὶ ἐφαίνοντο ὠμιλοῦντες περὶ αὐτοῦ. Ἄφνης ὁ Λουβὲν ὕψων τὴν φωνήν:

— Μὰ εἶνε παράξενο, εἶπε παρατηρῶν διαδοχικῶς τὸν Λαυρέντιον καὶ τὸν νεοελθόντα, πόσο μοιάζετε εἰς ὅλα, εἰς τὰ μάτια, εἰς τὴν φυσιογνωμίαν... εἶνε πολὺ περίεργο.

— Καλά! διέκοψεν ὁ ἄλλος ἀνυπομονῶν, φαίνεται ὅτι αἱ ὑποθέσεις σου δὲν εἶνε ἐπείγουσαι, ἐνῶ ἐγὼ πρέπει νὰ ἀσχοληθῶ διὰ τὰς ἰδικὰς μου. Χαῖρε.

Καὶ στραφείς ἤρξατο συνομιλῶν μετὰ τῆς κυρίας Σανοᾶς.

Ὁ Λουβὲν ἀπέστειλε τὸν ὑπηρετὴν νὰ ζητήσῃ ὄχημα, καὶ ἔλαβε μετὰ τοῦ Λαυρεντίου τὴν πρὸς τὰ Ἡλύσια ἀγούσαν.

Ἐν τούτοις, ὁ Λαυρέντιος τὸν ἠρώτησε τίς ἦτο ἐκεῖνος μεθ' οὗ συνδιελέχθη.

— Μάντευσέ τον... σοῦ εἶπα δι' αὐτόν.

— Πῶς θέλεις νὰ μαντεύσω.

— Ὁ Δακολάρ.

— Ὁ συντάειρός σου εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Καρδινέ;

— Ναί... μὰ τί ἔχεις λοιπόν;

Ὁ Λαυρέντιος δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ κίνησιν φρίκης, ταχέως ὅμως ἀνέλαβε τὴν ψυχραιμίαν του.

— Τίποτε, εἶπε. Μοὶ φαίνεται ὅμως παράδοξον, διότι μοὶ εἶπες ὅτι ὁ Δακολάρ ἔφυγεν ἐκ Παρισίων.

— Ναί, μὰ ἔρχεται κάποτε.

Ἡρώτησεν εἴτα ὁ Λαυρέντιος τί εἶπον κρυφίως. Ὁ Λουβὲν ἐδίστασεν ἐν ἀρχῇ, εἶπεν ὅμως ἐπὶ τέλος ὅτι πρὸ τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς ὁδοῦ Καρδινέ, ὁ συντάειρός του ἀπήτησε παρ' αὐτοῦ πράγματι, ὅπερ ἠδύνατο νὰ τὸν καταστρέψῃ, εἶδος σχεδίου λεπτομεροῦς τῆς ληστευθησομένης οἰκίας, ὅτι τὸ σχέδιον τοῦτο ἐκράτησεν ὁ Δακολάρ καὶ ἤδη ἠρνεῖτο νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ, παρὰ τὰς ἐπιμόνους παρακλήσεις αὐτοῦ.

— Καλὰ ἔκαμεν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Πῶς! τὸ βρῖσκεῖς καλὸ αὐτό;

— Διάβολε! ναί.

— Μήπως καὶ σύ, ἠρώτησεν ὁ Λουβὲν, θὰ ἔχῃς ταῖς ἰδίαις ἀπαιτήσεις μὲ τὸν Δακολάρ;

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, θὰ ἴδωμεν...

Εἶχον ἤδη ἀφίχθῃ εἰς τὰ Ἡλύσια. Ὁ Λουβὲν ἀπέπεμψε τὸ ὄχημα καὶ ἤρχισαν ἀναζητοῦντες κατοικίαν ἐν τῇ συνοικίᾳ ἐκεῖνη.

— Ὅχι μὲ ἐπιπλα! ἔλεγεν ὁ Λουβὲν, ὅστις ἐφοβεῖτο πᾶν ὅ, τι ἠδύνατο νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν.

Διερχόμενοι διὰ τῆς ὁδοῦ Κολιζέ ἐστάθησαν πρὸ τοῦ ἀριθμοῦ 11.

— Ἐδῶ, εἶπεν εἰς τὸν Λαυρέντιον κατοικεῖ ὁ Ἐμερῦ. Ἐχει αὐτὴ τὴν πρόχειρη κατοικία πλησίον εἰς τὴν ἐρωμένην του, ἢ ὁποῖα ἔχει τὴν ὠραιότερη κατοικία τῆς οἰκίας.

[Ἐπεται συνέχεια]

*

Εἰς τὸ προσεχές:

Ἡ ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ἀιτήγημα Περσικόν

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Πᾶν ἄλλο προσεδόξα ἢ ὅτι θὰ ἤκουε τὴν ὁμολογίαν ταύτην ἐκ μέρους τῆς πλουσίας κληρονόμου, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ὁ ἔρωσ τῆς ἦτο νεανική τις μόνον ἀγάπη, ἐξ ἐκεῖνων, ὧν αἱ ρίζαι εὐκόλως ἀποσπῶνται· ἀλλὰ δὲν ἦτο ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἀπλῆ τις ἐρωτοτροπία, ἦτο βαθεῖα ἀφοσίωσις, καὶ ὁ ἱατρὸς Δουσατέλ ἦτο λίαν πεπειραμένος ὅπως μὴ ἀπατηθῇ ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ αἰσθήματος τούτου.

Τί νὰ κάμη ; νὰ ἀγωνισθῆ!

Δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ διαφωτίσῃ τὴν νεάνιδα, νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν της, νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ, καὶ πρὸ πάντων, νὰ τὴν ἐπιτηρῆ ἐν τῇ ἀπειρίᾳ της ;

Ἐν τῇ οικογενείᾳ τοῦ κυρίου δὲ Λομπρὲ διάφοροι ἐπεκράτουν ἰδέαι περὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ μὴ τοῦ Μαξίμου. Οὕτω, τὴν προτεταίαν, γενομένου λόγου περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, μεταξὺ τοῦ γηραιοῦ κόμητος καὶ τοῦ ἱατροῦ, ὁ πρῶτος εἶχεν ἐκφράσει ἀμφιβολίας περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ νεαροῦ σπουδαστοῦ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἀλίην, θὰ ἦτο πάντῃ ἀνωφελές ν' ἀποπειραθῆ τις καὶ νὰ τὴν καταπέισῃ περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ νεανίου. Ἡ δὲ γηραιὰ θεία, πρόσωπον δευτερεύον ἄλλως τε, οὐδεμίαν εἶχεν ἐκφέρει γνώμην ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Ἀπασαὶ αἱ σκέψεις αὐταὶ στιγμιαίως ἤλθον εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἱατροῦ, ὅστις ἐξήγαγεν ἀναγκαιῶς συμπεράσματα τινα ἐν τούτοις ἔλαβεν ὀριστικὴν ἀπόφασιν καὶ εἶπεν :

— Ἴσως ἔχετε δίκαιον ν' ἀγαπᾶτε αὐτὸν τὸν νέον !

Ἡ Ἀλίη, ἥτις ἀνέμενον ἀπάντησιν πάντῃ διάφορον, ἐμεινεν ἐκπληκτος ἐπὶ τινὰς στιγμὰς· εἶτα δραμουσα μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας πρὸς τὸν ἱατρόν, τὸν ἐνηγκαλίσθη λέγουσα :

— Εἶσθε πράγματι φίλος μου, ἱατρέ, διότι ἐνόησατε ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀγαπήσω ἓνα δολοφόνον καὶ κλέπτῃν. Εἶμαι βεβαιοτάτη ὅτι εἶνε ἀθῶς !

— Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ, ἀλλὰ τί θὰ πράξετε τώρα ;

— Θέλω νὰ ἴδω τὴν μητέρα τοῦ μνηστήρός μου.

— Τοῦ μνηστήρός σας.

— Μάλιστα, τὴν μητέρα τοῦ Μαξίμου, ἥτις δὲν θὰ πιστεύῃ, καθὼς καὶ ἐγώ, εἰς τὴν ἐνοχὴν τοῦ υἱοῦ της. Ἀφ' ἐτέρου ἔχω καθήκον νὰ υπάγω νὰ τὴν παρηγορήσω καὶ νὰ συμμερισθῶ τῆς θλίψεώς της.

— Θὰ σὰς συνοδεύσω λοιπόν· δὲν δύνασθε νὰ υπάγετε μόνῃ· ἔχετε ἀνάγκην συνοδοῦ.

— Μάλιστα, ἀλλ' ὄχι σήμερον, ἱατρέ· ἄλλοτε, διότι σήμερον θέλω νὰ υπάγω μόνῃ.

— Ἔστω, εἶπεν ἐγειρόμενος ὁ ἱατρός, καλὴν ἐντάμωσιν τὸ ἐσπέρας, παιδί μου· ἀλλὰ θὰ μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι δὲν θὰ κάμῃς καμμίαν ἀνοησίαν, καὶ πρὸ πάντων ὅτι δὲν θ' ἀποφασίσῃς τι, χωρὶς προηγουμένως νὰ με συμβουλευθῆς.

— Σὺς τὸ ὑπόσχομαι.

Ὁ κύριος Δουσατέλ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου καὶ ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ μεγάρου λίαν περίφροντις, ἐνῶ ἡ Ἀλίη προσεκάλει τὴν Μαρίαν νὰ υπάγῃ μαζὺ της.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς αἱ δύο γυναῖκες ἐξήρχοντο τοῦ κατὰ τὴν ὁδὸν Παυῆν· εὐρυχώρου μεγάρου, διευθυνομένου, βήματι ταχεῖ, πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Μαριῶν εἰς Μπατινιόλ.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς αὐτήν, ἡ μνηστὴ τοῦ

Μαξίμου ἔστη αἶφνης· ἀποδειλιώσα, σχεδὸν ἔντρομος.

— Ἐφθάσαμε, δεσποινίς ; εἶπεν ἡ Μαρία.

— Ναί... ἐψιθύρισε χαμηλοφώνως ἡ Ἀλίη, εἶνε... ἐδῶ πλησίον.

Μετ' ὀλίγον ἔφθασαν πρὸ τῆς θύρας τοῦ οἴκου καὶ ἔκρουσαν αὐτήν.

Ἡ μήτηρ τοῦ Μαξίμου ἤνοιξε μόνῃ. Ἐπενηφόρει καὶ ἦτο ὠραιοτάτη ἐν τῇ πενήμῳ περιβολῇ της καὶ τῇ μητρικῇ της λύπῃ.

Ἡ Νίνα κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι αἱ δύο γυναῖκες ἠπατώντο ὡς πρὸς τὴν οἰκίαν, ὅθεν, μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἐκπλήξεως, ἤκουσε τὴν Ἀλίην νὰ τὴν ἐρωτήσῃ :

— Ἡ κυρία Μαριῶν κατοικεῖ ἐδῶ ;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ τοῦ Μαξίμου.

— Ἐγὼ ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ τῆς ὀμιλήσω.

Ἡ Νίνα εἰσήγαγε τὰς δύο ξένας καὶ ὠδήγησε τὴν δεσποινίδα δὲ Λομπρὲ εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐνῶ ἡ Μαρία περιέμενον εἰς ἕτερον δωμάτιον τὴν κυρίαν της.

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ κυρία Μαριῶν, εἶπεν ἡ Νίνα ἱσταμένη ὀρθία πρὸ τῆς νεάνιδος, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶχε προσφέρει κάθισμα.

Ἡ Ἀλίη, τρέμουσα σχεδόν, παρετήρησε τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνην γυναῖκα, ἣν εὗρισκε θαυμασίως ὠραίαν.

Ἐκεῖ, ἐνώπιον αὐτῆς, εὗρισκετο ἡ μήτηρ τοῦ φιλάτου της μνηστήρος, τὸν ὁποῖον νῦν καθ' ὀλοκληρίαν ἐδικαίου, ὅταν πολλάκις οὗτος ὀμιλῶν περὶ τῆς μητρὸς του ἐπανελάμβανεν :

— Εἶνε ὠραία !

Καὶ ἡ Ἀλίη εἶχε συνειθίσει νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν καλλονὴν ταύτην, ἣς ἄχρι τοῦδε ἠγνόει τὴν ὑπαρξίν. Οὕτω ἐν τῇ θλίψει της ἐλησμόνησεν ἐπὶ στιγμὴν τὰς λυπηρὰς σκέψεις, αἵτινες συνετάραττον τὴν καρδίαν της καὶ προσέκρουον σκληρῶς εἰς τὸ πνεῦμά της, ἵνα θαυμάσῃ τὴν μητέρα τοῦ μνηστήρός της.

Ἐξ ἐτέρου καὶ ἡ Νίνα παρετήρει τὴν νεάνιδα μετὰ συμπαθείας ἀπεριγράπτου.

Ἡσθάνετο ἑαυτὴν προσελκυομένην πρὸς τὴν ἐπισκέπτριαν, ἐνῶ συγχρόνως δὲν ἠδύνατο δι' οὐδενὸς τρόπου νὰ ἐξηγήσῃ τὸ αἴτιον τῆς προσελκύσεως ταύτης. Ἀλλὰ, καίτοι ἦτο γαλήνιος, ἀξιοπρεπῆς, σοβαρὰ σχεδὸν ἐν τῇ θλίψει της, τὸ πρόσωπόν της ἐν τούτοις εἰδείκνυε τὴν κατέχουσαν τὸ πνεῦμά της σκέψιν. Ἐμάντευσεν ὅμως τὴν ἀληθῆ ἔκφρασιν τῶν συλλογισμῶν τῆς Ἀλίης καὶ οὐδόλως ἐξεπλάγη διὰ τὴν βραχείαν σιωπὴν, ἥτις ἐπηκολούθησε τὴν ἀγγελίαν τῆς ιδιότητός της.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀλίη δὲν ἠδύνατο νὰ μὲν διαρκῶς ἀποθαυμάζουσα τὴν κυρίαν Μαριῶν, ἐνόησε δὲ ὅτι ἔπρεπε τέλος νὰ ὀμιλήσῃ καὶ ἐξηγήσῃ τὸ αἴτιον τῆς ἐπισκέψεώς της· οὕτω λοιπόν, ἀνευ περιστροφῶν, εἰλικρινῶς ὡς ἤρμοζεν εἰς νεάνιδα τῆς τάξεώς της, ἡ ἐγγόνη τοῦ γηραιοῦ κόμητος ἀπεκρίθη :

— Κυρία, εἶμαι ἡ μνηστὴ τοῦ υἱοῦ σας Μαξίμου· ὀνομάζομαι Ἀλίη δὲ Λομπρὲ

καὶ κατοικῶ εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Παυῆν μέγαρον τοῦ πάππου μου, κόμητος Φιλίππου δὲ Λομπρὲ.

Ἡ Νίνα ἐξεπλάγη μὴδὲν ἀντιλέξασα.

Ἡ Ἀλίη ἐξηκολούθησεν :

— Γνωρίζω κατὰ τι, τὸ ὅποῖον καὶ σεῖς βεβαίως δὲν ἀγνοεῖτε, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν πενήμων φορεμάτων σας...

— Θεέ μου !

— Μάλιστα... ὁ Μαξίμος... ὁ μνηστήρ μου... ὁ υἱός σας...

— ὦ ! δεσποινίς ! γνωρίζετε...

— Μάλιστα, ὅτι κατηγορεῖται διὰ πρᾶξιν...

— Τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν ἔπραξεν ! ἀνέκραξε μετὰ θάρρους ἡ κυρία Μαριῶν.

— Μάλιστα, ποτέ ! προσέθηκεν ὡσαύτως μετὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου ἡ Ἀλίη.

— Δὲν ἔχει οὕτω ; τὸν ἀγαπᾶτε λοιπόν ;

Ἡ κυρία Μαριῶν ἐπλησίασε τὴν νεάνιδα, τὴν ἔλαβεν εἰς τοὺς βραχίονάς της, τὴν ἐσφιγξεν εἰς τὴν καρδίαν της καὶ ἠσπάσθη τὸ ἀγνὸν μέτωπον τῆς ἀξιεράστου κόρης.

Ἦτο εὐτυχιστάτη ἡ μήτηρ τοῦ Μαξίμου, εὗρισκουσα τόσον εἰλικρινῆ σύντροφον εἰς τὰς θλίψεις της.

— Ἀ ! τὸν ἀγαπᾶτε ! Δὲν εἶνε ὠραῖος ὁ Μαξίμος μου ; Ὅχι, δὲν εἶνε ἔνοχος... οἱ ἄθλιοι !... Τί νὰ κάμωμεν ;... Εἶσθε, καλή, εἶσθε ὠραία καὶ εἶμαι βεβαιοτάτη ὅτι σὰς ἀγαπᾶ.

Ἡ Ἀλίη ἀκούουσα τὴν κυρίαν Μαριῶν ὀμιλοῦσαν οὕτω ἠρρυθρία εὐτυχῆς ἐξ ἔρωτος διὰ τὸν υἱὸν τῆς ὠραίας ταύτης γυναίκος.

— Εἶνε ἀθῶς ! εἶνε ἀθῶς ! ἐξηκολούθει ἡ ἀτυχῆς μήτηρ.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ἡ δεσποινίς δὲ Λομπρὲ· καὶ ἐπειδὴ εἶμαι πεπεισμένη περὶ τῆς ἀθωότητός του, δι' αὐτὸ ἤλθα νὰ ἐνώσωμεν τὰς ἐνεργείας μας καὶ σώσωμεν αὐτὸν ἐκ τῆς συκοφαντίας.

— Ναί, ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν ;

— Περὶ τούτου θὰ συνομιλήσωμεν τώρα ἀμέσως.

Ἐπειδὴ δὲ ἀμφοτέραι ἴσταντο ὀρθιαί, ἔλαβον καθίσματα πλησίον ἀλλήλων, καὶ ἡ Ἀλίη ἐξηκολούθησεν :

— Πρέπει ἐν πρώτοις νὰ ἐνεργήσωμεν νὰ μάθῃ ὅτι πάντοτε τὸν ἀγαπῶμεν καὶ δὲν παύομεν νὰ τὸν συλλογίζομεθα.

— Μήπως νομίζετε ὅτι δὲν εἶνε πεπεισμένος περὶ τούτου ;

— Ναί, καθ' ὅσον ἀφορᾷ ὑμᾶς, κυρία, διότι εἶσθε μήτηρ του καὶ οὐδέποτε ὁ υἱὸς ἀμφιβάλλει περὶ τῆς μητρικῆς ἀγάπης. Ἀλλ' ἐγώ, ἡ ὁποία δὲν εἶμαι ἡ μνηστὴ του, φοβοῦμαι μήπως νομίσῃ ὅτι τὸν ἐλησμόνησα !

— Δὲν λησμονεῖ κανεὶς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾶ ! εἶπεν ἡ Νίνα καταβιβάζουσα τὴν κεφαλὴν.

— Ἐλπίζω ὅτι οἱ φόβοι μου εἶνε χιμαϊρικοί· ἐν τούτοις πρέπει νὰ διαβεβαιώσωμεν τὸν Μαξίμον περὶ τῆς ἀγάπης μας. Ἀλλὰ πῶς θὰ τοῦ μεταβιβάσωμεν εἰδήσεις μας ;

— "Ἦθελα νὰ ὑπάγω νὰ ριθῶ εἰς τοὺς πόδας τῶν δικαστῶν καὶ νὰ ἀνακράξω πρὸς αὐτούς: ὁ υἱός μου εἶνε ἀθῶος! Διατί τὸν συνελάβατε; Ἐλευθερώσατέ τον! Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἐδῶ δὲν ἐνεργοῦν τοιοῦτοτρόπως· οὕτω τοῦλάχιστον μοὶ εἶπεν ἔντιμός τις κύριος καὶ στενὸς φίλος τοῦ υἱοῦ μου, ὁ κύριος μαρκήσιος Κάρολος δὲ Βονεὶλ, ὁ ὁποῖος ἐπεφορτίσθη ἐκουσίως νὰ προβῆ εἰς ὅλα τὰ ἀναγκαῖα διαβήματα.

— Ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεὶλ!

— Ναί.

— Τὸν γνωρίζετε;

— Πολὺ ὀλίγον, ἀλλ' ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσίν μου μετὰ τοσοῦτων ἐνδείξεων ἀφοσιώσεως, ὥστε μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ πιστεύσω εἰς τὴν πρὸς τὸν Μάξιμον ἀγάπην του.

Ἡ Ἀλίκη ἐσιώπα, μὴ τολμῶσα νὰ ἐκφράσῃ ἐνώπιον τῆς μητρὸς τοῦ μνηστῆρος τῆς τὰ αἰσθήματα, ἅτινα τὴν ἐτάραττον ἐπὶ τῇ σκέψει τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεὶλ. Ἐξ ἐτέρου δὲν ἦσαν καὶ ὠρισμένα καὶ ἦτο πολὺ δύσκολον εἰς τὴν νεανίδα νὰ τ' ἀναλύσῃ σπουδαίως.

Τὸ ὄνομα δὲ Βονεὶλ τῇ ἐπροξένει δυσάρεστον τινα αἰσθησιν, τοῦτο δὲ ἴσως, ἕνεκα τῆς ἀπαισίας εἰδήσεως, ἦν τῇ ἐκόμισε περὶ τῆς συλλήψεως τοῦ Μάξιμου.

Συνεπῶς, μεγάλως ἀπήρεσκεν εἰς τὴν δεσποινίδα δὲ Λομπρὲ ἡ ἐπέμβασις ἡ μᾶλλον ἡ συνδρομὴ αὐτοῦ ἐν τῇ ὑποθέσει τοῦ Μάξιμου.

— Πολὺ ὀλίγον γνωρίζω καὶ ἐγὼ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ἤξεύρω ὅτι εἶνε φίλος τοῦ Μάξιμου καὶ ἕνεκα τούτου θὰ τὸν ἀφίσωμεν νὰ ἐργασθῆ ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ σας καὶ μνηστῆρός μου. Ἀλλ' ἀποτελεσματικώτερον θὰ ἦτο ἐὰν εἰργαζώμεθα καὶ ἡμεῖς περὶ τῆς σωτηρίας τοῦ Μάξιμου· ἔχω φίλους, εἰς τοὺς ὁποίους ἔχω μεγάλην πεποιθήσιν καὶ οἱ ὅποιοι μὲ ἀγαποῦν πολὺ, ἔχουν δὲ καὶ ἀρκετὴν ἐπιρροήν.

— Ἐχετε δίκαιον, δεσποινίς, καὶ σὰς θαυμάζω διὰ τὸν διακαῆ πρὸς τὸν υἱόν μου ἔρωτά σας.

— Σεῖς, κυρία Μαριών, δὲν ἔχετε εἰς Παρισίους κανένα φίλον, πρὸς τὸν ὅποιον ν' ἀποταθῆτε;

Ἡ Νίνα ἀνεσιρτήσε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

Ἡ Ἀλίκη ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησίν της.

— Εἶχον δύο φίλους, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ τοῦ Μάξιμου... ὁ εἰς ἦτο φίλος μου... ὁ ἄλλος.. φίλος μου ἐπίσης... Εἰς ἐξ αὐτῶν ἀπὸ τίνος διατρίβει ἐν Παρισίους.

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸν ἴδητε αὐτόν τὸν φίλον.

Ἡ Νίνα ἀπεκρίθη:

— Θὰ τὸ πράξω.

— Καὶ τί ἐπαγγέλλεται ὁ φίλος σας αὐτός;

— Εἶνε δικαστής.

— Ἀκριβῶς τοιοῦτοι μᾶς χρειάζονται, τί εἶδους δικαστῆς εἶνε;

— Ἀνακριτής.

— Ἀκόμη καλλίτερα. Ἀνέγνωσα πολλὰκις ὅτι οἱ ἀνακριταὶ καθῆκον ἔχουσι νὰ ἐξεταζῶσι τὰ ἐγκλήματα καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐξαρτᾶται ἡ ἐλευθερία τοῦ συλληφθέντος.

— Ἀλήθεια;

— Μάλιστα. Ὅταν πρόσωπόν τι συλληφθῆ, τὸ ἀνακρίνει ὁ ἀνακριτής καὶ προσπαθεῖ νὰ καταδείξῃ τὴν ἐνοχὴν του. Τέλος ὁ ἀνακριτής τὸν παραπέμπει εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον, ἐάνεινε πεπεισμένος περὶ τῆς ἐνοχῆς του, ἢ, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, τὸν ἀπελευθερώνει. Ὡς βλέπετε, προσέθηκε μειδιῶσα ἡ νεῆνις, γνωρίζω καλλίστα τὰ καθήκοντα τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ἐνῶ ἡ δεσποινίς δὲ Λομπρὲ ὠμίλει τοιοῦτοτρόπως, ἡ κυρία Μαριών, τεταραγμένη, ἐξέφερεν ἀκαταλήπτους λόγους, οὓς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ἡ Ἀλίκη. Ἐπὶ τέλους ἀπήντησεν:

— Ὡ! ναί! ἔχετε δίκαιον, θὰ τὸν σώσῃ αὐτός!

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ ἀνακριτής οὗτος;

— Γεώργιος Περνελέν.

Ξ'

Ἡ ἀνάκρισις.

Ὁ Μάξιμος εἶχε μεταφερθῆ ἐν τῷ κρατητηρίῳ τῆς ἀστυνομίας. Συλληφθεὶς, συνεπαίχ τοῦ κατ' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ κυρίου Περνελέν ἐκδοθέντος ἐντάλματος συλλήψεως, ἤκουσε μετὰ μεγίστης ἐκπλήξεως τὴν κατηγορίαν.

Τὸν κατηγοροῦν ἐπὶ φόνῳ μετὰ κλοπῆς!

Ὁ υἱὸς τῆς κυρίας Μαριών, ὀλίγον ἐνήμερος τῶν ἀστυνομικῶν υποθέσεων, ἐζήτησεν εὐθύς μετὰ τὴν σύλληψίν του ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἠπατώντο· ἀλλ' οἱ κλητῆρες, μὴ ἔχοντες δικαίωμα νὰ συζητῶσι μετὰ τοῦ συλλαμβανομένου, τὸν ἠπειλήσαν ὅτι θὰ μεταχειρισθῶσι βίαν, ἐὰν ἀνθίστατο.

Ὁ Μάξιμος ἐνόησε τὴν ἀξίαν τοῦ ἐπιχειρήματος τούτου καὶ πεπεισμένος ὅτι μετ' οὐ πολὺ θ' ἀπεδείκνυε τὴν ἀθρότητα του, διεκήρυξεν ὅτι ἦτο ἕτοιμος νὰ ὑπακούσῃ.

— Χορηγήσατέ μου τοῦλάχιστον τὸν ἀναγκαῖον καιρὸν διὰ νὰ γράψω εἰς δύο προσφιλεῖ μου πρόσωπα.

— Ἀδύνατον.

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὰ πληροφορήσω περὶ τῆς θέσεώς μου;

— Δὲν ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν τίποτε ἀπ' αὐτά, ἀπήντων οἱ φύλακες.

— Ἀφίσατέ με νὰ λάβω μερικὰ πράγματα; ὀλίγα χρήματα;

— Τίποτε, τίποτε· ἀργότερα ἠμπορεῖ νὰ σὰς τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ ἀνακριτής.

Ὁ Μάξιμος ἐπέμενε ὅπως γράψῃ εἰς τὴν μνηστῆν του, ἀλλ' οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεψαν καὶ τὸν ὠδήγησαν, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, εἰς τὸ κρατητήριον τῆς ἀστυνομίας.

Ἡ συμφορὰ, ἥτις ἐπληττε τὸν νεαρὸν ποιητήν, ἦτο τρομερὰ τὴν προτεραίαν

τῆς συλλήψεώς του, ὁ Μάξιμος εἶχε διέλθει ὥρας τινὰς ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Παυέν, ἔνθα εἶδε τὴν μνηστῆν του, μεθ' ἧς μικρὸν συνδιελέχθη. Τὴν ἐσπέραν δὲ τῆς συλλήψεώς του, θὰ ἦτο εὐτυχέστερος ἴσως, διότι ἡ Ἀλίκη τὸν προσεκάλει εἰς συνέντευξιν ἐν τῷ μεγάρῳ. Δυστυχῶς ὅμως συνελήφθη καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ μεταβῆ εἰς τὴν ὁδὸν Παυέν.

Ἀκολουθῶς ἡ διάνοιά του μετεφέρετο εἰς Μπατινιόλ, παρὰ τῇ μητρί του, ἧς τινος ἦν ὁ μόνος φίλος.

Μετὰ τρόμου ἐσκέπτετο τὴν θλίψιν τῆς μητρὸς του!

Αἱ εἰκόνες τῆς μητρὸς του καὶ τῆς μνηστῆς του, ἀκαταπαύστως παροῦσαι ἐν τῷ πνεύματί του, ἐκυμαίνοντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐμφανιζόμεναι καὶ ἐξαφανιζόμεναι ἀλληλοδιαδόχως καὶ ἀνευ διακοπῆς.

Πολλάκις ἐφαίνετο εἰς τὸν Μάξιμον ὅτι ἐβλεπεν ὄνειρον φρικῶδες· τότε δὲ ἐξηγείρετο τῆς κλίνης του καὶ πυρετωδῶς ἐβάδιζεν ἐντὸς τοῦ δωματίου τῆς φυλακῆς, μεθ' ὃ ἐπανάπιπτε κατάκοπος.

Μετὰ τινὰς ὥρας τὸν ἐζήτησαν ὅπως τὸν ὀδηγήσωσι παρὰ τῷ ἀνακριτῇ.

Ὁ Μάξιμος ἠναγκάσθη νὰ διατρέξῃ, ὑπὸ τὴν φύλαξιν δύο κλητῆρων, δαιδαλον διαδρόμων, φωτιζομένων ἡμέραν καὶ νύκτα ὑπὸ ἀερίοφωτος, ἕνεκα τοῦ πολλοῦ σκότους.

Ἡ πρώτη αὐτῆ ἐκ τῆς φυλακῆς ἐξοδός του τὸν ἐνεψύχωσεν ὀλίγον, διότι ἐμελλε τέλος νὰ ἔλθῃ εἰς ἐξηγήσεις μετὰ προσώπου, καλλίον διατεθειμένου νὰ τὸν ἀκούσῃ ἢ οἱ δύο φύλακες, οἵτινες τὸν συνέλαβον.

Ὁ Μάξιμος ἦτο ἐντελῶς πεπεισμένος ὅτι μετὰ τινὰς ἐξηγήσεις ἠθέλεν ἀπελευθερωθῆ.

Δυστυχῶς ὅμως διὰ τὸν ἀτυχῆ φοιτητήν, ἡ ἐξέτασις του ἀνεβλήθη ἕνεκα τῆς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην πολλῆς ἐργασίας τοῦ ἀνακριτοῦ· τούτου ἕνεκα ὠδηγήθη πάλιν εἰς τὸ δωματίον του, ἔνθα, ἀπαξ ἐγκλεισθεὶς, κατελήφθη ὑπὸ μεγάλης παραφορᾶς λύσεως καθ' ὅλην τὴν νύκτα, πρὸς μεγίστην δυσἀρέσκειαν τῶν γειτόνων του, οὓς δὲν ἀφῆκε νὰ κοιμηθῶσιν.

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν ὁ δεσμοφύλαξ, ἐλθὼν ὅπως φέρῃ εἰς τὸν Μάξιμον τὸ πρόγευμά του, εἶπεν αὐτῷ ὅτι ἐὰν ἐξακολουθήσῃ νὰ προξενῆ τοσοῦτον θύρubbον, θ' ἀναγκασθῶσι νὰ λάβωσιν αὐστηρότερα μέτρα, ἥτοι νὰ τὸν δεσμεύσωσιν.

Ὁ νεανίας μετ' ἡρεμίας ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους καὶ ἀφῆκε τὸν δεσμοφύλακα ν' ἀπέλθῃ χωρὶς νὰ εἴπῃ τι.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ δεσμοφύλακος ὁ Μάξιμος ἐβυθίσθη εἰς ἠθικὴν κατάπτωσιν, ἥτις διήρκεσε μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἦλθον νὰ τὸν ὀδηγήσωσιν ἐκ νέου παρὰ τῷ ἀνακριτῇ. Ἀφοῦ ἀνέμεινε ὥρας τινὰς εἰς τὸν προθάλαμον τοῦ δικαστοῦ, ἤκουσε πάλιν νὰ τῷ εἴπωσιν ὅτι καὶ σήμερον δὲν θ' ἀνεκρίνετο, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἠναγκάσθη νὰ ἐπανάλθῃ εἰς τὸ κελ-

λίον του, τὴν φορὰν ὁμῶς ταύτην ἀνευ ἀνακρίσεως.

* *

Ὁ κύριος Περνελέν, διορισθεὶς ἀρτίως ἀνακριτὴς ἐν Παρισίοις, εἶχεν ἐπιφορτισθῆ τὴν διεξαγωγὴν ἀνακρίσεων ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς λεγομένης «Τῆς Λέσχης τῶν Ἀρικό» ὅθεν διακαῶς ἐπεθύμει ὅπως ποιήσῃται ἔναρξιν τοῦ ἐν Παρισίοις σταδίου του, διεξάγων ἐπιτυχῶς τὴν περίπλοκον καὶ δυσχερῆ ταύτην ὑπόθεσιν· τοῦτο δ' ἔνεκα μόνος ἐπελάβετο ταύτης.

Πρὸς τούτοις, ἐφαίνετο εἰς τὸν δικαστὴν ὅτι ὑπῆρχεν ἀόριστος τις προσέλευσις αὐτοῦ ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐμπιστευθῆ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐξέτασιν εἰς ἄλλον. Προήρχετο ἀρά γε τοῦτο ἐκ περιεργείας, προαισθημάτων ἢ ἐκ συμφέροντος; Ὁ κύριος Περνελέν ἠδυνάτει νὰ ἐξηγήσῃ τὸ αἰσθημα τοῦτο.

Καίτοι καθ' ὀλοκληρίαν κατεγίνετο νὰ συνδυάσῃ τὰ περισυλληθέντα γεγονότα καὶ νὰ ἐπισωρεύσῃ ἱκανὰς ὑλικὰς ἀποδείξεις καὶ ἐπιχειρήματα πρὸς ὑποστήριξιν τῆς κατηγορίας, ἐν τούτοις ὁ ἀνακριτὴς οὐδεμίαν ἠσθάνετο ἀνάγκην ὅπως ἴδῃ τὸν κατηγορούμενον. Ἐφαίνετο μάλιστα ὅτι σκοπίμως ἀπέφευγε τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ προσήγετο ἐνώπιόν του ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κατηγορεῖτο ὡς δράστης τοῦ ἐγκλήματος, ὅπερ τοσοῦτον συνετάρραξε καὶ συνεκίνησε τὴν ὑψηλὴν Παρισινήν κοινωνίαν, εἰς τὰς τάξεις τῆς ὁποίας ἀνῆκε τὸ θῦμα, ὁ ἀτυχὴς κόμης Μαυρίκιος δὲ Φερουζόλ.

Ὁμολογουμένως, λίαν παράδοξος ἦν ἡ ἀποφυγὴ τοῦ κυρίου Περνελέν, ὅπως ἴδῃ τὸν κατηγορούμενον, καὶ παρὰ τὴν μεγάλην ἐξουσίαν, ἣν κέκτηνται οἱ ἀνακριταί, παρὰ τὴν περιφρόνησιν των πρὸς τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν, παρὰ τὴν συνήθειαν, τὴν ὁποίαν ἔχουσι νὰ θεωρῶσι πάντα συλλαμβανόμενον ὡς ἔνοχον, εὐλόγον ἐπροξέζει ἐκπληξὴν ἢ πρωτοφανῆς ὅσον καὶ πρωτότυπος αὕτη ἀποφυγὴ τοῦ κυρίου Περνελέν, ἀποφεύγοντος νὰ ἴδῃ, οὔτε δι' ὀλίγας καὶ στιγμὰς, ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον κατηγορεῖ ἐπὶ φόνο.

Ὁ Γαλλικὸς νόμος, γενόμενος ὑπὲρ τῶν ἰσχυρῶν κατὰ τῶν ἀδυνάτων, ἔδωκεν εἰς τοὺς ἀνακριτὰς τοσαύτην ἐξουσίαν, ὥστε νὰ δύνανται, ἐὰν θέλουν, ν' ἀποστερῶσι τινὰ τῆς ἐλευθερίας του ἐπὶ μακρὸν χρόνον καὶ ἀνευ οὐδενὸς λόγου· δύνανται νὰ καταστρέψωσι μίαν οἰκογένειαν, νὰ ἐπιφέρωσιν ἀτιμίαν εἰς ἑτέραν, νὰ ἐκδικηθῶσι τρίτης, πολλάκις ἀνευ ἐλέγχου.

Ὁ δικαστὴς οὗτος εἶνε ὁ ἀπόλυτος κύριος τῶν πράξεών του· μόνον εἰς τὴν συνείδησίν του δίδει λόγον· ἀλλ' ἐν τῇ συγχρόνῃ κοινωνίᾳ ἢ συνείδησιν δὲν παρέχει καὶ ἀποχωρῶσαν ἐγγύησιν εὐθυδικίας καὶ ἀκεραιότητος χαρακτῆρος.

Ὁ ὑπότιμὸς κατεγινετο κατηγορίαν συλλαμβανόμενος δυστυχῆς, παραδίδεται, ἀνευ οὐδεμιᾶς ὑπερασπίσεως, πρὸς τὸν ἀνακριτὴν, ἀνευ τῆς θελήσεως τοῦ ὁποίου οὐδὲ τὰς ἀποδείξεις τῶν γεγονότων τῆς ὑπερα-

σπίσεως του δύναται νὰ προσαγάγῃ. Ἐὰν ἐν τῇ γαλλικῇ κοινωνίᾳ δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἀρχὴ τοῦ νόμου ὑπὲρ τοῦ ἰσχυροτέρου, θὰ ὑπῆρχον ὀρθοὶ κανόνες, οἵτινες θὰ ἀπέτρεπον τοὺς ἀνακριτὰς νὰ μεταχειρίζονται τοὺς ὑποδίκους κατ' ἀρέσκειαν, νὰ ἐπιβαρύνωσι τὸν κατηγορούμενον διὰ φαντασιωδῶν ἐρωτήσεων, νὰ στῆνωσιν αὐτῷ ἐνέδρας, καί, ἐν ἐνὶ λόγῳ, νὰ μὴ ἐνεργῶσιν ἀνακρίσεις συλληφθέντος ἀτόμου, εἴμῃ ἐπὶ παρουσίᾳ συνηγόρου, ἐπιφορτισμένου νὰ προλαμβάνῃ τὰς ὁμάς τοῦ ἀνακριτοῦ. Διότι πολλάκις συμβαίνει, ἵνα τινὲς τῶν δικαστῶν τούτων, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐπιτύχωσιν ὁμολογίαν παρ' ἀνθρώπων συλλαμβανόμενον ἐπὶ κατηγορίας ἀορίστοις καὶ μὴ κατορθοῦντες ν' ἀποδείξωσι τὴν ἐνοχίαν αὐτῶν, ποιῶσι τὸν ἐξῆς συλλογισμόν:

— Εἶνε ἔνοχοι! Δὲν δύναμαι ν' ἀποδείξω τὴν ἐνοχίαν των· θ' ἀθωωθῶν! Θέλω τοὺς τιμωρήσει διὰ μακρὰς προφυλακίσεως δι' ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον δὲν διέπραξαν ἴσως, ἀφοῦ οὐδεμία ἀπόδειξις περὶ τῆς ἐνοχίας των δὲν ὑπάρχει ὅπως τοὺς καταδικάσῃ.

Ὁ κύριος Περνελέν δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν τάξιν ταύτην τῶν ἀνακριτῶν ἐν τούτοις, ὡς οἱ συνάδελφοί του, εἶχε συνειθίσει εἰς ἕξεις δεσποτικὰς, αἵτινες τὸν ἐκάλυον νὰ διακρίνῃ ἐπακριβῶς μέρη τινὰ τοῦ βίου.

ὑπὸ τὸ κράτος τῆς συνηθείας ταύτης, δὲν ἐσκέπτετο κακῶς, ἀναβάλλων τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ προσήγετο ἐνώπιόν του ὁ κατηγορούμενος.

Παρῆλθον πολλάκις ἡμέραι, χωρὶς νὰ σκεφθῆ νὰ καλέσῃ παρ' αὐτῷ τὸν κατηγορούμενον. Τέλος ἀπεφάσισε καὶ διέταξε νὰ ὀδηγήσῃ τὸν Μάξιμον εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ὁ ἀνακριτὴς, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆλθεν ὁ νεανίας, πυρετωδῶς ἐφυλλομέτρει τὴν πρὸ αὐτοῦ κειμένην ὀγκώδη ἐπὶ τῆς γνωστῆς ὑποθέσεως δικογραφίαν· χωρὶς δὲ νὰ παρατηρήσῃ τὸν κατηγορούμενον, ἔνευσεν εἰς τοὺς κλητῆρας, οἵτινες ὑπήκουσαν, πρὸς αἰτήσαντες εἰς τὸν Μάξιμον νὰ καθίσῃ ἐπὶ τῆς ὀρισμένης ἔδρας τῶν ἀνακρινόμενων.

Ὁ κύριος Περνελέν ἐξηκολούθει ν' ἀναδιδῆ τὴν δικογραφίαν, κρατῶν σημειώσεις, διαγράφων, ψιθυρίζων ἐνίστη ἀκατάληπτους λέξεις. Τέλος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ παρατήρησε τὸν κατηγορούμενον ταχέως δι' ἐνὸς μόνον βλέμματος, ἀρκετοῦ διὰ πρώτην ἐξέτασιν.

Ὁ υἱὸς τῆς κυρίας Μαρῶν ἐκάθητο σκυθρωπός, ἐπὶ δὲ τοῦ προσώπου του ἀντηνακλῶντο αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες, εἰσερχόμεναι διὰ τῶν ὑέλων τῶν παραθύρων, ἐνῶ ὁ κύριος Περνελέν εὐρίσκετο ὑπὸ σκιάν, ὡς ἐκ τῆς στάσεως δὲ ταύτης ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ νεανίου πᾶν κίνημά του καὶ πᾶσαν ἐκφρασίαν τοῦ προσώπου του· καὶ ἡ μέθοδος αὕτη, ὅπως ἐκ μυϊκῶν συστολῶν τοῦ προσώπου ἐξάγῃ συμπεράσματα, δὲν εἶνε ἀσυνήθης παρὰ τοῖς κυρίοις ἀνακριταῖς. Δὲν ἐξετάζουσι τὴν ἀξίαν τῆς ἀνα-

σκιρτήσεως καὶ ἀδιαφοροῦσι διὰ τὴν αἰτίαν, ἣτις τὴν προεκάλεσε, βεβαίως ὁμῶς ἀκουσίαν πάντοτε. Καὶ τοιουτοτρόπως ἐξάγουσι συμπεράσματα ἐκ διαμέτρου ἀντιθετὰ πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἀνακρίνουσιν.

Ὁ κύριος Περνελέν, ἐνεργῶν ὡς οἱ συνάδελφοί του, ἐποθετήθη τὸν Μάξιμον εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύναται νὰ διακρίνῃ πᾶσαν ἐντύπωσιν του. Πρὶν ἢ ἀρξῆται τῆς ἀνακρίσεως, ὁ δικαστὴς ἐσκέφθη στιγμὰς τινὰς. Ἡ ὑπόθεσις ἦτο σοβαρὰ· ὁ Μάξιμος ἦτο γαλλῆσις, ἐκάθητο ἀξιοπρεπῶς. Ὁ νεανίας ἀπὸ τῆς ἐγκαθηριζέως του ἐπὶ μακρὸν ἐσκέφθη. Τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς ἐξάψεως, τῆς ὀργῆς, τῆς λίπης, τῆς ἀπελπισίας, διεδέχθη ἡ σκέψις.

Ἐκ τῶν περὶ τὸ Δίκαιον σπουδῶν του εἶχε μάθει ὅτι ἡ ἐκτέλεσις ἐντάλματος συλλήψεως πρέπει πάντοτε νὰ δικαιολογῆται ὑπὸ γεγονότων μεγάλης ἢ μικρᾶς σπουδαιότητος, ἀλλὰ πάντοτε σοβαρῶν. Ἐὰν κατ' ἀρχὰς ἐντελῶς ἐλησμόνησε τὴν ἀξίαν τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορίας, τοῦτο προήλθεν ἐκ τῆς παραφορᾶς καὶ τῆς θλίψεως του, αἵτινες τὸν ἠμπόδισαν νὰ σκεφθῆ περὶ τῆς θέσεώς του. Καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ὁ κύριος Περνελέν ἀνέβαλλε νὰ τὸν δεχθῆ, εἶχε ψυχρῶς συλλογισθῆ περὶ τοῦ μέλλοντός του.

Ὁ Μάξιμος κατηγορεῖτο ὡς διαπράξας κακούργημα· ἀνέμενε δὲ νὰ διατυπωθῆ ὀρισμένως ἡ κατηγορία, ὅπως ἀποδείξῃ καθ' ὀλοκληρίαν τὸ σφαλερὸν αὐτῆς.

Καὶ ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ ταύτῃ, ὁ υἱὸς τῆς ὀραίας Μαρῶν ἔμενε γαλλῆσις, ὡς οὐ ὁ κύριος Περνελέν ἤθελε τῷ ἀποτεινῆ ἐρωτήσεις.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν γραμματέα του, μεθ' ὃ παρατηρήσας τὸν κατηγορούμενον, ἠρώτησεν αὐτόν:

— Πῶς ὀνομάζεσθε;

Ἐξ ὄλων τῶν ἐρωτήσεων, ὁ νεανίας ταύτην, λίαν φυσικῶν ἄλλως, οὐδόλως προσεδόκα. Ἀνεσκιρτήσε, συλλογισθεὶς τὴν μητέρα του. Ὁ κύριος Περνελέν παρατήρησε τὸ κίνημα τοῦτο τοῦ νεανίου καὶ τὸ ἐσημείωσεν ἐν τῷ νῷ.

Ὁ υἱὸς τῆς κυρίας Μαρῶν πρὸ μικροῦ εἶχε μάθει τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν τῆς γεννήσεώς του. Ἄλλ' ἡ μήτηρ του, καίτοι τῷ διηγήθη τὰ γεγονότα, ὅπως συνέβησαν, ἀπέκρυψεν ὁμῶς τὸ ὄνομα καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ πατρὸς του, ἐπιφυλαχθεῖσα νὰ τῷ γνωρίσῃ ταῦτα βραδύτερον. Ὁ Μάξιμος ἠσθάνετο τόσῳ πολὺν σεβασμὸν πρὸς τὴν Νίαν, ὅπως καθολικοὶ τινες πρὸς τὴν Θεοτόκον· εἰθισμένος νὰ βλέπῃ ἐν τῇ μητρὶ του γυναῖκα πάσης ἄλλης ἀνωτέραν, μεγάλως ἐξεπλάγη ἐπὶ τῇ ἀπροδοκίᾳ ἀποκαλύψει, ἣν παρὰ τῆς κυρίας Μαρῶν ἔμαθεν.

Ἄλλ' ὡς υἱὸς εὐσεβῆς ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον ἐκείνης, ἣτις τὸν ἐγέννησε καὶ εἶπεν:

— Τώρα, ἀγαπητῆ μου μητέρα, σὲ ἀγαπῶ περισσότερο· μοῦ φαίνεται ὡραιότερα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἄλλὰ, τὸ μυστικὸν τοῦτο ὁ νεανίας ἤθελε νὰ τὸ ἐγκλείσῃ ἐν τοῖς μυχιαϊτάτοις τῆς καρδίας του καὶ ἡ κυρία Μαριὼν θὰ ἐξηκολούθει διὰ πάντας νὰ ἦνε χήρα σεβαστή. Ὁ Μαξιμος, οὐδὲ εἰς τὴν Ἀλίκην δὲ Λομπρέ, τὴν μόνην ἥτις ἠδύνατο νὰ τὴν μάθῃ, ἐγνώρισε τὴν εἰδησιν ταύτην.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Σ.

ΑΛΒΕΡΤΟΥ ΔΕΛΠΙ

Τ Ο Ρ Ο Δ Ο Ν

Ἡμεθα περὶ τοὺς τέσσαρας ἢ πέντε, νωχελῶς ἐξηπλωμένοι ἐντὸς τῆς μεγάλης αἰθούσης τῶν Μιρλιτῶν, ἀντικρὺ τῆς ζωηρᾶς φλογός, ἥτις σπινθηρίζουσα ἀνῆρχετο πρὸς τὴν ὑψηλὴν καπνοδόχην.

— Τῆ ἀληθείᾳ, εἶπεν εἰς ἐξ ἡμῶν, ὁ Αἰμύλιος Γ*, μισῶ τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ζῶμεν. Ἐκάστη ἡμέρα ἔχει καὶ τὸ σκάνδαλον τῆς. Πότε ὁ βουλευτής, πότε ὁ στρατηγός, πότε ὁ δικαστής... αἱ ἐφημερίδες, ἐπὶ τέλους, ἐμπνέουσιν ἀηδὶαν ἀναχνιωσκόμεναι.

— Μὴ δυσανασχέτει! ἐφώνησεν ὁ Παῦλος Β*. Ὁ Ὁράτιος ἐν τῇ τρίτῃ αὐτοῦ ἐπιστολῇ συμιστᾷ ὀλίγον ὕπνον πρὸ τοῦ γεύματος. Νυστάζω πολὺ, λοιπόν, ἀφετέ με νὰ κοιμηθῶ.

— Ἐγώιστά, ἀπεκριθὴ ἀποτόμως ὁ Λουδοβίκος Γ*, ὁ ἀγγίνους καὶ ὀξυδερκῆς ἐκεῖνος κριτικός, ὁ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην περατῶν κωμῶδιαν τινὰ μετὰ τοῦ Ἑρρίκου Μεϊλάκ. Δὲν φροντίζεις παρὰ διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, προσφιλέμου Παῦλε. Ἐν τῷ μυθιστορηματί σου ἐπετύχαστε λαμπρὰ καὶ ὄλαι αἱ ὠραῖαι κυρίαὶ ὠχρῶσιν ἀναγινώσκουσαι αὐτό, τὸ ὅποιον τῆ ἀληθείᾳ εἶνε ἔξοχον. Ὁ Αἰμύλιος ἔχει δίκαιον, αἱ ἐσπεριναὶ ἐφημερίδες εἶνε ὀχληραὶ, πρέπει νὰ διασκεδάσωμεν ὀλίγον πρὸ τοῦ γεύματος καὶ δὲν δελεάζομαι οὔτε ὑπὸ τοῦ Ποκέρ, οὔτε ὑπὸ τοῦ Μπεζίκ.

Στραφεὶς δὲ μοι εἶπε δι' ὕφους νωθοῦ:

— Ἀλήθεια! δὲν μὰς διηγείσαι κανὲν ἀπὸ τὰ διηγημάτια, τὰ ὁποῖα προετοιμάζεις δι' ἐκτύπων; Ὑπάρχει ἔν χαριέστατον, τὸ ἱστορικὸν ἐκεῖνο ἀνέκδοτον, τὸ ὅποιον σοὶ διηγήθη ὁ κύριος δὲ Ξ* προχθές.

— Ποῖον ἀνέκδοτον; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος Β*, δὲν ἐκ τῆς ἀδρανεῖας του ἀπέσπασεν ἡ συνήθης πρὸς τοὺς ἄνδρας τῶν γραμμάτων περιέργειά του.

**

— Λοιπόν, ἀκούσατε, τοῖς εἶπον, ἀνάπτων σιγάρων. Εὐρισκόμην εἰς τὸν πύργον Γ*, παρὰ τῷ κυρίῳ δὲ Ξ*, κατ' εὐθείαν ἀπογόνου τοῦ ἐνδόξου στρατηγοῦ Χός. Ἐλαβε τὴν καλωσύνην νὰ μοι δεῖξῃ ὄλας τὰς πολυτίμους ἀναμνήσεις, τὰς ὑπὸ τοῦ ἀθανάτου στρατιώτου ἀπολειφθείσας. Τὴν σπάθην του, τὸ ὠρολόγιόν

του, τὴν τελευταίαν στολὴν, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθη, στολὴν ἀπλουστάτην, φέρουσαν ἐπὶ τοῦ περιλαίμιου καὶ τῶν χειρῶν τὰ μέτρια ποικίλα στολῆς ἀρχιστρατήγου τῆς πρώτης δημοκρατίας.

«— Βλέπετε, μοι εἶπεν ὁ κύριος δὲ Ξ*, ὅτι ἐξεταζομένων τῶν πραγμάτων μετὰ προσοχῆς, ὁ θάνατος τοῦ Χός ἐξηγεῖται φυσικώτατα. Ἐγύμναζεν ὡς ἀρχηγὸς δύο ταξιαρχίας, πρᾶγμα πολὺ κοπιώδες, ὅτε ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ τοῦ Ρήνου. Μετρήσατε τὴν στολὴν ταύτην, ἀνήκει, ὡς βλέπετε, εἰς ἄνδρα ὑψηλοῦ ἀναστήματος, μετρήσατε ἐνταύτῳ τὸ στήθος καὶ τοὺς ὤμους καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι ἦτο φθισικός. Τὸ στήθος εἶνε στενόν, οἱ δὲ ὤμοι ἐγγύτατα ἀλλήλων. Ὁ Χός ἐλάτρευε τὴν γυναῖκα καὶ διὰ τί νὰ μὴ κατακτᾷ καρδίαν, ἀφοῦ, εἰκοσιεπταετῆς ὢν, ἦτο νικητὴς πέντε μαχῶν. Διόκει ὡς στρατηγὸς τὸν στρατὸν τῆς Βάνδης καὶ τὸν τῆς Sambre-et-Meuse. Πιστεύσατέ το, ὁ Χός δὲν ἐδηλητηριάσθη οὔτε ὑπὸ τοῦ Βοναπάρτου, οὔτε ὑπὸ τοῦ Διευθυντηρίου. Ὑπέκυψε εἰς τὴν ἐξάντλησιν καὶ τὸν κάματον.

«Μεταξὺ τῶν εὐτυχῶν ἐρώτων, οἵτινες ἐκόσμησαν τὰς τελευταίας τοῦ βίου του ἡμέρας, καταλέγεται εἰς, ὅστις καὶ ποιητὴν θὰ ἔτερεπε. Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸν διηγηθῶ λεπτομερῶς. Ἡ ἡρώς κατέστη, ἕνεκα τούτου, πρόσωπον ἱστορικόν, καὶ ἡ ἀξιοδάρκτος αὐτὴ σκια ἤξιζε τὴν ἡρεμίαν τῆς σιγῆς. Ἐσχετίσθησαν κατὰ τινὰ ἐορτήν, περὶ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου, ἐποχὴν δυστυχῶς αἰματηράν, ἐποχὴν, καθ' ἣν αἱ εὐτυχίαι ὤφειλον νὰ παρέρχονται ταχέως, διότι δὲν εἶχον οὐδὰ μὴς ἐπαύριον. Ὁ Χός καὶ ἡ κυρία δὲ*, ἐλάτρευοντο. Καθ' ἐκάστην ἤρχετο αὐτὴ κρυφίως ἐν τῷ μικρῷ τοῦ στρατηγοῦ οἰκήματι, διήρχοντο δὲ στιγμὰς ἐξαιρέτους, παρερχομένους δυστυχῶς μετὰ ταχύτητος.

«Μετὰ μεσημβρίαν τινά, ἡ κυρία δὲ* δὲν εὗρεν οὐδένα εἰς τὸ οἶκημα τοῦ Χός. Ματαιῶς ἠρώτησε τὸν θαλαμηπόλον τοῦ στρατηγοῦ. Οὗτος οὐδὲν ἐγνώριζε. Ὁ Χός ἐκοιμήθη πολὺ ἀργὰ τὴν πρωίαν, καὶ ἐξῆλθε νὰ προγευματίσῃ εἰς τι τῶν ἐστιατορίων τοῦ Παλαι-Ροαγιαλ. Ἐκτοτε δὲν ἐβάνη πλέον. Παράφορος ἀνησυχία ἐκέντα τὴν καρδίαν τῆς γυναίκος. Τί ἀπέγινεν ὁ ἔραστής τῆς; Διὰ τί δὲν ἐπανεφαίνετο; Ὡς αἱ πρώται σκιαὶ τῆς νυκτὸς ἀνεφάνησαν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, περιτυλιχθεῖσα τὸν μακρὸν ἐπενδύτην τῆς, κατῆλθε τὴν κλίμακα ὡς παράφρων.

«Περιεπλανᾶτο ἐπὶ τοῦ ὕγρου λιθοστρώτου, ἀγνοοῦσα ποῦ νὰ μεταβῇ, μὴ γνωρίζουσα τί νὰ πράξῃ. Ἀκούει αἴφνης τοὺς πωλητὰς τῶν νυκτερινῶν ἐφημερίδων. Συνέβαινε δὲ τότε ὅ,τι καὶ σήμερον. Οἱ τὸ ἐπάγγελμα δῆλα δὴ τοῦτο ἀσκούντες ὠχροὶ πωληταὶ, προεκήρυσσον τὴν εἰδησιν τῆς ἡμέρας, τὴν «σπουδαίαν εἰδησιν», ἐλύοντες οὕτω τοὺς διαβάτας διὰ τῶν θορυβωδῶν αὐτῶν κραυγῶν.

«Ἡ κυρία δὲ*, ἤκουσε τὰς ἀπελπιστι-

κὰς ταύτας λέξεις: «Ἡ σύλληψις τοῦ στρατηγοῦ Χός!» Ἦτο τοῦτο ἀληθές;

«Ὁ ἦρωας εἶχεν ἀποπερατώσει τὴν ὠραιότεραν του ἐκστρατείαν. Εἶχε προσβάλλει τὸν Βουρμσερ εἰς τὸ Wissembourg. Ἦρε τὴν πολιορκίαν τοῦ Landau, κατέλαβε τὸ Worms, τὸ Spire, καὶ ἐξεδίωξε τοὺς Αὐστριακοὺς ἐκ τῆς Ἀλσατίας. Τόσον μεγάλοι θριαμβοὶ διήγειρον τὸν φθόνον τοῦ Pichegru καὶ τὰς ὑπονοίας τῆς δημοσίας ἀσφαλείας. Καταμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Pichegru ὁ Χός, συνέληφθη κατὰ διαταγὴν τοῦ Ροβεσπιέρου καὶ τοῦ Σαιν-Ζούστ. Εἶτα, μετὰ βραχείαν ἀνάκρισιν, καθείρχθη εἰς τὴν Κονκιργιρίαν.

«Ἡ κυρία δὲ*, μαθοῦσα τὰς φρικώδεις ταύτας εἰδήσεις, ὀλίγου δεῖν ἔπιπτε λιπόθυμος. Μόλις ἠδυνήθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, καταβαλλοῦσα ὅλην τῆς θελήσεώς τῆς τὴν δύναμιν. Τὴν ἐπαύριον, λίαν πρῶτῃ, ἔδραμε πρὸς συλλογὴν πληροφοριῶν, ἐρωτώσα τὸν μὲν, ἐξετάζουσα τὸν δὲ μὲ τὴν ἀγωνίαν τρυφεροῦ πλάσματος βλέποντος ἐκείνου, τὸν ὅποιον ἀγαπᾷ. ἀνεπιστρέπτει ἀπολεσθέντα.

«Ἡ δυστυχὴς! προσέκρουεν εἰς τὴν γενικὴν ἀδιαφορίαν.

«Τί ἔμελλε τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς διὰ τὸν στρατηγὸν Χός καὶ ὠμίλου περὶ αὐτοῦ;

«Τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον ἡ κυρία δὲ* ἔτρεξε πρὸς τὴν φυλακὴν. Ὁ ὑποδεσμοφύλαξ ἦτο ἀπών, ἡ σύζυγός του ὄμως ἐκάθητο σιωπῶσα ἐν τῇ σκιᾷ μικροῦ τινος δωματίου, ἅμα δὲ ἰδοῦσα ὠραίαν κυρίαν, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ διεκόπτετο ὑπὸ λυγμῶν, κατελήφθη ὑπὸ βαθέος οἴκτου.

«Ἡ κυρία δὲ*, ὠμολογήσασα αὐτῇ τὰ πάντα, τὴν παρεκάλει νὰ τὴν προστατεύσῃ· οὐδὲν δὲ ἄλλο παρ' αὐτῆς ἐπεθύμει ἢ νὰ κατορθώσῃ νὰ δίδῃ καθ' ἐκάστην τῷ στρατηγῷ ἀνθοδέσμην ἐκ ρόδων, ἐντὸς τῆς ὁποίας θὰ ἔκρυπτε σύντομον ἐπιστολήν. Μετὰ τσαούτης δὲ ἀπελπισίας προσελιπάει καὶ ἰκέτευσεν, ὥστε ἡ ὑποδεσμοφύλαξ ἐκάμφθη. Εἶνε ὄμως ἀληθές ὅτι ἡ κυρία δὲ* ὑπεστήριξε τὰς ἰκεσίας τῆς διὰ τρόπου λίαν πειστικοῦ, θὰ προσέθετε δῆλα δὴ καθ' ἐκάστην ἐν τῇ ἀνθοδέσμῃ δύο λουδοβίκια, προωρισμένα διὰ τὸν ὑποδεσμοφύλακα. Δύο λουδοβίκια, Θεέ μου! καὶ εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἐν λουδοβίκιον ἤξιζε εἰκοσι πέντε χιλιάδας εἰς χαρτονόμισμα.

«Οἱ ἄνδρες θλίβονται ὀλιγώτερον καὶ παρηγοροῦνται ταχύτερον.

«Ἐν τῇ φυλακῇ ὁ Χός εὗρε ἓνα τῶν φίλων του, ἄλλοτε ὑπεσπιστὴν του, κατὰ τὴν μάχην τῆς Ἀλσατίας, τὸν στρατηγὸν δὲ Σανσερέλ. Μεταξὺ ὠραίου εἰκοσαετοῦς νεανίου καὶ νέου εἰκοσιεξαετοῦς, οἰκειότης ταχέως συνδέεται. Ὁ πρῶτος ἦτο λοχαγὸς καὶ ὁ δεῦτερος στρατηγός. Ἄλλ' εἰς τὴν Κονκιργιρίαν τὰ ἀξιώματα ἐκαλείφονται καὶ αἱ φιλίαι συνάπτονται. Ἀμφότεροι ἦσαν νέοι καὶ ἐρωτόληπτοι, ἀγρίως ἀποχωρισθέντες ἐκείνων, τὰς ὁποίας ἐλάτρευον.

«Ὁ Χός καὶ ὁ δὲ Σανσερέλ ὠμίλου ἀ-

μοιβαίως διὰ τὰς ἐρωμένους των. Ἡ ἡμέρα οὕτω τοῖς ἐφαίνετο βραχυτέρα, ἢ δὲ νύξ ἦν μακρὰ.

Ἡ φίλη τοῦ λοχαγοῦ ἐπενόησε καὶ αὕτη τρόπον συνεννοήσεως μετ' ἐκείνου, τὸν ὅποιον ἠγάπα, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι, ἀντὶ ἀνθοδέσμης, ἀπέστειλε βιβλίον, τὸ ὅποιον ὁ λοχαγὸς εὐχαρίστως ἐδάνειζε τῷ στρατηγῷ, ἐνῶ οὗτος ἠρνεῖτο νὰ δώσῃ ἕν ῥόδον!

«— Ἀληθῶς δὲν εἴσθε δίκαιος, στρατηγέ μου, ἔλεγεν ὁ κύριος δὲ Σανσερέλ, σὰς ἐπιτρέπω τὴν ἀνάγνωσιν ὅλων μου τῶν βιβλίων, καὶ σεῖς δὲν θυσιάζετε δι' ἐμὲ ἕν ῥόδον!

«— Διατί εἶσαι μεμψίμοιρος, ἀχαρίστε; μήπως δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ τὰ ὀσφραίνεσαι.

«— Ὠραία παραχώρησις!

«— Ναί, τὸ ὁμολογῶ, ἐπιθύρισε ὁ στρατηγός, εἶμαι ζηλότυπος διὰ τὰ ὠραία, δροσερὰ καὶ εὐώδη αὐτὰ ῥόδα. Προτιμότερα εἰς ἐμὲ εἶνε ἢ ἀπώλεια ἐνὸς βραχιόνος ἢ ἐνὸς ῥόδου, τὸ ὅποιον μοὶ ἐνθυμίζει τὴν προσφιλή μου, τῆς ὁποίας ἢ ἀνάμνησις με θέλγει. Πῶς ὀλίγου χρόνου διάστημα ἤρκεσε νὰ μεταβάλλῃ τὰ πάντα! Ὅταν ἦμην ἐλεύθερος, δὲν ἠδυνάμην νὰ φαντασθῶ τὰς ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἀπορροούσας εὐτυχίας, σήμερον ὅμως, καθαιργμένος ἐν τῇ φυλακῇ ταύτῃ, αἰσθάνομαι οὐρανίας εὐδαιμονίας, προερχομένης μόνον ἐκ τοῦ μικροῦ τούτου συνεπτυγμένου ῥόδου.

Ἡ καρδιά τοῦ κυρίου δὲ Σανσερέλ συνεινεῖτο πολὺ ὡς ἐκ τῆς διηγήσεως τοῦ βαθυτάτου ἔρωτος τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀνδρός, τοῦ ἐνδόξου πολεμιστοῦ, τοῦ εἰκοσιεξαετοῦς ἠρωοῦς ἀρχιστρατήγου, τοῦ νικητοῦ τοῦ Βοῦρμσερ καὶ ὄλου τοῦ αὐστριακοῦ στρατοῦ, τοῦ ταρασσομένου ὡς παιδίου πρὸ ἀπλουστάτης ἐκ ῥόδων ἀνθοδέσμης!

Ἐσπέραν τινά, μικρὸν πρὸ τοῦ γεύματος τῶν καθαιργμένων, ὁ κύριος δὲ Σανσερέλ ἐπλησίασε τὸν Χόρς. Ὁ λοχαγὸς ἐφαίνετο ὠχρότερος τοῦ συνήθους.

«— Τί τρέχει, ἀγαπητέ μου; ἠρώτησε ὁ στρατηγὸς μετ' ἐνδιαφέροντος.

«— Ἀναγνώσατε, στρατηγέ μου, εἶπε ὁ κύριος δὲ Σανσερέλ. Ἴδου ἡ ἐπιστολή της, μοὶ γράφει ἐκεῖνη.

Ἐκπεπληγμένος ὁ Χόρς ἔλαβε τὸν λεπτότατον χάρτην, τὸν ὅποιον τῷ ἔτεινε ὁ ὑπασπιστὴς του, καὶ ἀνέγνωσε τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς, κεχαραγμένας διὰ χειρὸς τρεμούσης:

«Ἀπωλέστημεν! αὔριον καλεῖσαι νὰ ἀνέλθῃς ἐπὶ τοῦ ἀποτροπαίου ἀμαξίου! Ὡ, σὲ ἐξορκίζω, μὴ ἀναχωρήσῃς, χωρὶς νὰ μοὶ εἴπῃς χαῖρε.»

Ὁ Χόρς φρικιάσας, ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν του ἐντὸς τῶν χειρῶν. Ὁ εἰκοσαετής νεανίας ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του, ἀλλ' ὁ ἠρωὸς τῆς Sambre-et-Meuse δὲν ἠδύνατο νὰ κρύψῃ τὰ ἰδικὰ του. Κατὰ τὴν ὑστάτην ἐκείνην νύκτα, ὁ Χόρς προσέφερε τῷ ὑπασπιστῇ του τοιαύτας περιποιήσεις, τὰς ὁποίας μήτηρ μόνον θὰ

προσέφερε τῷ υἱῷ της. Τὸν μετέφερον ἐν τῷ μικρῷ δωματίῳ, τὸ ὅποιον πρὸς χάριν τῷ εἶχε παραχωρηθῆ, βιάσας αὐτὸν νὰ κατακλιθῆ καὶ ἀγρυπνήσας αὐτὸς ὁ στρατηγός, ὁ ἠρωὸς, κατὰ τὰς μακρὰς νυκτερινὰς ὥρας, παρὰ τῷ προσκεφαλαίῳ ἐκείνου, ὅστις ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ. Τὴν πρωΐαν, ὁ λοχαγὸς ἐκοιμᾶτο βαθέως, ὅτε τὰ τύμπανα ἀντήχησαν ἐν τῇ στενῇ αὐλῇ.

Ὁ Χόρς ἀφύπνισεν ἡσύχως τὸν κύριον δὲ Σανσερέλ, ὅστις ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὰ τὸ ἐκπεπληγμένον ἐκεῖνο ἦθος ἀνθρώπου ἀποτόμως ἀποσπασθέντος ἐκ τῶν ὀνειρῶν του. Ἐντὸς ὀλίγου ἦτο ἔτοιμος καὶ ἐνδεδυμένος.

«Καὶ τώρα, παιδί μου, ἐναγκαλίσου με, ὑπέλαθεν ὁ στρατηγός, μετὰ ἀποχωρίζεσαι διὰ νὰ ἀνέλθῃς εἰς τὸν οὐρανόν.

«— Ἀ! στρατηγέ μου, πόσον εἶνε θλιβερόν τὸ νὰ ἀποθάνῃ τις εἰκοσαετής, καὶ ἔχων ἐνώπιόν του μέλλον εὐρὺ καὶ προσμειδιῶν... ἀγαπῶν καὶ ἀγαπώμενος!

Ἐκείνη ἡ στιγμή ἐπεκράτησε· αἶφνης ὁ κύριος δὲ Σανσερέλ λαβόμενος τῆς χειρὸς τοῦ Χόρς προσέθηκε:

«— Εἶδατε ὅτι με παρακαλεῖ νὰ μὴ ἀναχωρήσω χωρὶς νὰ τῇ εἶπω: «Χαῖρε». Πῶς νὰ ἐνδώσω εἰς τὴν ὑπερτάτην αὐτὴν ἐπιθυμίαν, χωρὶς νὰ τὴν ἐκθέσω καὶ τὴν ἀπολέσω συγχρόνως! Ἐν μόνον μέσον ὑπάρχει. Δότε μοὶ ἕν ἐκ τῶν ῥόδων αὐτῶν, τῶν δι' ὑμᾶς πολυτιμωτάτων· θὰ κρατῶ τούτο μετὰ τοὺς ὀδόντας μου, καὶ ὅταν τὸ ἀμαξίον τῶν καταδικασμένων διέλθῃ πλησίον ἐκείνης, τὴν ὁποίαν λατρεύω...

Ὁ Χόρς ἠνόνησε καὶ βαδίσας πρὸς τὴν πρᾶπεξαν, ἐφ' ἧς, ἐντὸς δοχείου πλήρους ὑδατος, ἦσαν τεθειμένα τὰ ἐξαισία ἐκεῖνα ῥόδα, ἐξ ὧν τὸ ταπεινότερον ἤξίζε δι' αὐτὸν ὀλόκληρον κόσμον, ἐξέλεξε ἐπιμελῶς τὸ ὠραιότερον, τὸ μᾶλλον ἠνεφωγμένον, τὸ εὐωδέστερον, καὶ ἐπανεθῶν πρὸς τὸν λοχαγὸν τῷ εἶπε διὰ τρεμούσης φωνῆς:

«Παιδί μου, τὸ ἄνθος αὐτὸ προέρχεται ἐξ ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ πλειότερον τῆς ζωῆς μου. Εἴθε ἐκείνη, τὴν ὁποίαν καὶ σὺ ἀγαπᾶς, νὰ τὸ δεχθῇ ὡς ὑστάτον «Χαῖρε»...

Μετὰ ἕν τέταρτον, ὁ κύριος δὲ Σανσερέλ ἀνῆρχετο ἐπὶ τοῦ διὰ τοὺς καταδικούς προωρισμένου ἀμαξίου, κρατῶν διὰ τῶν ὀδόντων του τὸ ῥόδον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ προσώπου του ὡς εὐρεῖα ἐρυθρὰ κηλὶς.

Οἱ ἵπποι, ἀνορθωθέντες, ἀνέδιδον ἐκ τοῦ πλικοστρώτου μυριάδας σπινθήρων, εἶτα βραδέως προχωροῦν τὸ ἀμαξίον, διηλθε τὸ ὠρούμενον πλῆθος, καὶ εἶχε φθάσει σχεδὸν εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Ὀνορίου, ὅτε ὁ κύριος δὲ Σανσερέλ διέκρινε, εἰς ὀλίγην ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν, νεκρὰν γυναικίαν, ὠραιοτάτην, ἔχουσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς καὶ πελιδὸν τὸ πρόσωπον.

Ἰστατο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πεζοδρομίου, ὥστε βεβαίως τὸ ἀποτροπαῖον ἀμαξίον θὰ τὴν ἔθιγε σχεδὸν διερχόμενον.

Ὁ λοχαγὸς ἔφριξε ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι

ποδῶν, διὰ βιαίας ὅμως προσπάθειας ἐπανεῦρε παράυτα τὴν γαλήνην του. Μετὰ μίαν στιγμὴν εὐρέθη ἐνώπιον τῆς φίλης του. Χωρὶς δὲ τότε παντάπασιν νὰ κινηθῆ, ἠνέφξε τοὺς ὀδόντας καὶ ἀφῆκε νὰ πέσῃ πρὸ τῶν ποδῶν της τὸ ὑστάτον ῥόδον, τὸ θεῖον, τὸ μεσολαβοῦν μεταξὺ ἔρωτος καὶ θανάτου.»

***

Οἱ φίλοι μου τῶν Μιρλιτῶν ἤκουσαν τὸ ἀνέκδοτον μετὰ πραγματικῆς συγκινήσεως. Ὁ δὲ Λουδοβίκος Γ' ἐπιθύρισε:

«Ἀχ! ἐὰν εἴχομεν ἀκόμη ἕνα ἄνδρα ὡς τὸν Χόρς, ἡ Γαλλία θὰ ἐσώζετο.

Ὁ Παῦλος Β' ὑπέλαβε ταῦν τὰ κεκμηκότα μέλη του:

«Ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον θεωρῶ δυσκολώτερον εἶνε, νὰ εὐρεθῆ σήμερον μία γυνὴ τόσο ἐρώσα, ὥστε νὰ ἀποπέλλῃ εἰς τὸν ἔραστὴν της ὠραίαν ἀνθοδέσμην ἐκ ῥόδων εὐωδῶν.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΑΡΑΒΑΝΗ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων Πηλοῦνται τὰ ἔσθῃ Βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου..... Δρ. 3 [3,30]

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν..... Δρ. 4 [4,20]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμίλιου Ζολά..... Δρ. 3 [3,30]

«Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cœck, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου..... Δρ. 4 [4,20]

Ποήματα Ἰ. Γ. Τσακασιάνου Δρ. 3. [3,20]

Χρυσόδετα..... Δρ. 4

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιήθη ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ. 50 [55]

«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρα», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, Δραχ. .... Δρ. 4,50 [4,50]

«Οἱ Μελλόνουφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιέ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δρ. 4,50 [4,70]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρίφα», ἦτοι Σηναί ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ἐένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἣ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δῶρα «Ἡ καταστροφή τῶν Γενιτσάρων». Τόμος 2..... Δρ. 5. [5,50]

«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès..... Δρ. 4,50 [4,70]

«Ἡ Ἠρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ἐένου, εἰς δύο ὁγκώδεις τόμους..... Δρ. 4 [4,50]

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cœck μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 2 [2,20]

«Τὰ γάλια μας», κωμῆδία Π. Λαζαρίδου ἠθοποιῶν..... λ. 70 (80)

«Ἡ Ἀδελφούλα», μυθιστορία E. Μαλὼ (τόμος 2)..... Δρ. 2,50 [2,80]

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμος δύο).... Δρ. 3 [3,30]

«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰουλλης», μυθιστορία H. Emille Chevalier..... Δρ. 4,50 [4,70]

«Ἐθνικαὶ εἰκόνας», ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλη,..... Δρ. 4,50 [4,70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρικὴ Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]

«Τὸ Κατρημένον Καπηλεῖον», μυθιστορημα Λουδοβίκου Νοάρ..... Δρ. 4,50 [4,70]

«Ζίλ Βλά» μυθιστορημα..... Δρ. 5 (6)